

Pál Sándor Attila

Nyári kép, kilencvenes évek

Eljött az esti óra,
a vasaló bekapcsolva,
hevül a közepén kissé kiégetett,
vonalkódos deszkán,
odakinn a locsolótömlőből bővízű forrásként patakzó vízszugár csattan,
tuják alatt,
zöldségekre és más haszonnövényekre permetez,
ahogy apám mutatóujját beletartja a sodrásba,
és vízilegyezővé teríti,
amit a berregő,
öreg szivattyú behorpadt pofával felszív a föld mélyéről.
Anyám vasaláshoz lát,
izzadva tologatja a gőzölő vastestet,
mellei belegömbölyödnek a trikóba,
hisz nyár van,
öcsém és én szintén fehér atlétában,
apám alighanem félmeztelen.
A redőny lehúzva,
épp csak egy résnyi alsó sáv marad,
amin az utcáról nem látnak be,
de mi bentről kilátunk,
ki a fene jött ide,
ki megy ilyenkor az utcán,
a villanyt lekapcsoljuk,
s a levegő is mozog talán.
A hűvösséggel együtt hömpölyög a szobába
a mindent átható tücsökciripelés,
harmat csillog a sötétedésben a mélyzöld gyepen,
mint csillagok az ég udvarán,
mohón iszik odakinn a homok.

PÁL SÁNDOR ATTILA (1989) író, szerkesztő. Legutóbbi kötete: *Rokonok* (Magvető, 2021).

A tévét hangosítjuk:
megy benne a *Harlemi éjszakák*.
Viháncolva nevetünk rajta,
két rövidre nyírt hajú, túlmozgásos gyerek,
pedig nem érthetjük,
a lányom pinája olyan csodajó,
hogy ha feldobnák az égbe,
még a nap is kisütne,
bugyborékolunk a nevetéstől,
anyám csak nevetgél,
s csóválja a fejét.
Mit sem tudunk arról,
hogy háború van.
Nemsokára lefektetnek.
Mint vizeshordót tölti fel szobánkat
lassanként a fekete éjszaka.
Szuszogásunk légbuborékjai
egyre csak szállnak,
szállnak felfelé.

Húszas évek

A régi ötös úton haladsz az opálos fényben.
Minden felületet mattá tör a lencse. A többi autó,
kamion, mint matchboxok gurulnak a kátyús őszben.

Valahol Félegyháza felé, a darabos útszél mellett, beljebb
faház, tájidegen, szinte hegyvidéki. Lemázolva egy évtizedes
coca-cola-dizájn szerint, pattogzik mindene. Bolt lehetett vagy falatozó.

Végig tükörsima az aszfalt, felhajtó traktorok ragadós
föld- és trágyacsíkjai a szürkekék úton, mint óriáscsigák
nyálkája. Egy kanyarban, a feszületnél száraz kukoricaleveleket kavar
a szél. Forgó pengék a levegőben.

A berekkanyar után P. Oil, drága, mindenén kívüli benzinkút, Kaiser vendéglő,
éles kanyar. Miért láttuk ezt a helyet az öregek falujának? A sorakozó
kádárkockák, mint egy építőjátékban. A volt téesz, ma valamilyen cég
telephelye, szemben a temető. A nagy juhar és semmi más.

Rég halott emberek hangját hallgatod a rádióban.

Lendületes vagy és rutinos. Leparkolsz a vasgyárnál.
Akadálytalanul lépsz be a házba. Egyikük a nappaliban
bóbiskol a karosszékekben, feje a mellkasára bukik. Másikuk
reszelős horkolását hallod a benti szobából. Arra gondolsz,
hogy egy besurranó tolvajnak ez lenne az álommunka.
Tiszta és csendes.

Zajtalanul kihátrálsz, nem tudják, hogy itt voltál.
Egy nő az utcán partvissal takarítja a háza ablakait.
Hadonászik, csaknem be is töri. Rosszallóan néz,
mikor egy pillanatra találkoznak a tekintetek a szélvédőn át.

Átgurulsz az Arany János utcáról a Béke utcán keresztül
a Petőfi Sándor utcára. A tyúkudvarról jönnek elő, ketten,
mint akik most tudtak végre kiszabadulni onnét.

A kertben öreg szőlőtőkék, szellősen, mint távolságtartó
idegenek.
A homokban papucs- és gumicsizma-talpnyomok,
akár a hold felszínén.

Elszaporodott a ballangó.

Pár édessárga, érett szőlőfürtöt tépsz, nehezen megy, alig
enged a szára, mintha féltene.
A piros magyarka is olyan lehetetlen lett idén.

Teljesen lehajtod az ablakot, kikönyökölsz, mint régi nyarakon.
Hátul a nejlonzacskóban szőlő, szilva és paradicsom.
Egyre csak zizeg, zizeg a bevágó menetszélben.